

VZKLÁDÁNÍ RUKOU

CECIL duCILLE

Chvála Bohu! Pán svádí svůj lid dohromady. Sejde-li se Jeho lid, nebude mu odepřeno nic na nebi či na zemi. Když se sejdeme, žádejte o cokoli na zemi či na nebi, a stane se vám. Chvála Bohu! Nebudeme žádat o něco pro sebe. Budeme všichni žádat věci pro tělo Kristovo a pro Boží dílo. Sebe sama jsme už do veliké míry ztratili. Zjišťujeme, že ztrácíme zájem o věci, které se týkají nás či našich ambic. Získáváme nebeské ambice a ztrácíme ty své. Proto když toužíme po věcech, víme, že to není z osobních důvodů. Toužíme je použít pro Boží dílo. Postrádáme strach či pochyby. Někteří občas říkají: „Je-li to Pánova vůle.“ Je dobré říci: „Je-li to Pánova vůle,“ zvláště pokud Boží vůli neznáte. Znáte-li ji však, žádné „je-li“ už tam není. Halelujah!

Pánova vůle se zjevuje ve vás, nikoliv někde jinde. Ve vás dojde k jejímu odhalení a vyjádření. Jste-li v nitru upřímní, uvidíte, že k Božímu vyjádření dojde ve vás „u slitovnice“. Na místě, kde se Bůh a člověk setkává, na citlivém místě mezi duší a duchem. Když dojde k takovému sblížení duše a ducha, někdy je duch vyplašen a stáhne se, pak dochází opět k obnovení jednoty, protože Boží vůlí a touhou Jeho srdce je být jedno s vámi. (Ač duch někdy v duši narazí na něco, co není pro Boha, a stáhne se znovu.)

To Bůh nemůže udělat sám. Potřebuje na to vás. Potřebujete Boha chtít tak silně, že kvůli Němu odhodíte vše, co vás od Něj odvádí. Víte, v minulosti jsme chtěli Boha: „Bože, chci Tě!“ Ale přitom jsme si drželi věci, které jsou proti Bohu, a táhli je dál za sebou. Chtěli jsme věci, které jsou proti nám.

Moc si vážíme Boží dobroty. Nejen vůči nám, ale také Boží dobroty, která je ve vás. To nám žehná ze všeho nejvíce – že Boží lid v sobě má Boží dobrotu. Nesmíte však dopustit, aby vás vaše dobrota motivovala k dělání věcí, které Bůh po vás nechce. Rozumíte? Můžete dělat něco, co je dobré, ale není to Boží vůle. Bůh dnes nechce vykonat všechno dobro, které kdy chtěl vykonat. Vykoná jen část, pro kterou je dnes čas. Jinými

slovy: je dobrá vůle, je přijatelná vůle a je dokonalá vůle Boží. A Bůh nechce, abyste zůstávali v Jeho dobré vůli jako dobří lidé. Bůh ani nechce, abyste zůstávali v Jeho přijatelné vůli: „Dobře, přijímám tě.“ On chce, abyste přebývali v Jeho dokonalé vůli. A takový lid Bůh dnes povolává – lid, který chodí v dokonalé vůli Boží.

Bůh vidí svůj lid
jako ovce bez
pastýře. On sám
se stává
pastýřem svého
stáda skrze vás.

Touhou našeho srdce by mělo být: „Pane, mohl bych udělat tohle a mohl bych udělat tamto, ale co chceš Ty, abych udělal?“ On řekne: „Nedělej nic.“ Amen! A vy vidíte všechny ty „dobroskutkaře“ kolem sebe. Máte moc činit, a nemůžete, protože Bůh vám řekl: „Nic nedělej.“ Víte, Bůh chce, abyste si s Ním povídali. Někteří z nás se chovají jako zamilovaní, kteří mají někoho milého, a přesto jej každý den jen míjejí. Pozdraví: „Dobré ráno,“

a pozdraví: „Dobry večer.“ Pořád si jen potřásáme s Bohem rukou a držíme si odstup. Nikdy si nechceme sednout a hluboce se spolu těšit. Ježíš opravdu miluje, když jste na tichém místě, ale náš moderní život nám nedopřává tichá místa a ztišení.

Naše moderní životy nás neustále někam tlačí. Když dokončíte jednu věc, musíte udělat druhou, a když ji dokončíte, musíte udělat další, pak máte cvičení a po cvičení musíte ještě tamto. A chodíte na setkání pro snížení nadváhy a k tomu musíte věřit a ... No však to znáte. Jste vláčeni svým každodenním životem. Ale Bůh má pro vás něco důležitějšího než každodenní tlaky. Chvála Bohu!

Dnes večer chceme mluvit o vzkládání rukou. Otevřete si Bible ve 4. Mojžíšově v 8. kapitole. Budeme číst verše 9 až 12:

„Tedy přistoupiti rozkážeš Levítům před stánek úmluvy, a shromáždíš všecko množství synů Izraelských. Postavíš Levíty před Hospodinem, a vloží synové Izraelští ruce své na Levíty. A obětovati bude Aron Levíty v obět před Hospodinem od synů Izraelských, aby vykonávali službu Hospodinu. Levítové pak vloží ruce své na hlavy těch volků; a obětovati budeš jednoho za hřích, a druhého v obět zápalnou Hospodinu k očištění Levítů.“

Chvála Pánu! Když jeden člověk položí ruce na druhého, tak tomu druhému něco předává nebo od něj něco přijímá. To je celý princip vzkládání rukou.

Když máte nějakou nemoc a na někoho vkládáte ruce, může se stát, že tomu druhému předáte tu nemoc. Nebo možná vy přijmete to, co má ten člověk, na kterého vkládáte své ruce. Každý člověk, který vkládá své ruce na druhé, by měl také odkládat věci, které během toho přijal. Akt vzkládání rukou je vlastně postavení se na místo toho člověka. Znali jsme jednoho muže, vyučoval o vzkládání rukou, a v církvi mu řekli, aby na nikoho nevkládal své ruce, protože nebyl ani naplněn Božím duchem. Nebyl ani v pozici služebníka. Služebník je takovým vodičem, stává se pojítkem dvou osob. Ten muž šel a vložil své ruce na jednu ženu. Vtom jeho ruka ochrnula. Okamžitě ochrnula, jako by dostal ránu. Museli jsme se za něj modlit, aby byl schopen fungovat, protože od té ženy přijal mocného ducha nemoci a byl zraněn. Takovou věc jsme viděli už mnohokrát.

V uvedených verších Bůh řekl dětem Izraele, aby položili své ruce na kněze. Všechny jejich hříchy tím přešly na kněze, kněz položil své ruce na býčka, a tím se hříchy přenesly na býčka. Býčka porazili a jeho krev se stala smířením. Vidíte-li tento princip, pochopíte, o čem dnes večer mluvíme.

Teď se podíváme trochu dále, do 4. Mojžíšovy 11,16–17:

„Tedy řekl Hospodin Mojžíšovi: Shromážď mi sedmdesáte mužů z starších Izraelských, kteréž znáš, že jsou starší v lidu a správcové jeho; i přivedeš je ke dveřím stánku úmluvy, a státi budou tam s tebou. A já sstoupím a mluvití budu s tebou, a vezmu z ducha, kterýž jest na tobě, a dám jim. I ponosou s tebou břímě lidu, a tak ty ho sám neponeseš.“

Rozumíte, co tady Bůh říká? Ustanovuje zde určitý princip. Bůh zde bere z autority, kterou dal Mojžíšovi, a odnímá z Mojžíše část Ducha, který na něm byl. Duch, který rozsuzoval Izrael. Duch, který vedl Izrael. Duch, který vládl Izraeli. Hospodin rozptýlil tohoto Ducha na lid tak, aby i tento lid nesl zodpovědnost, aby měli službu celého těla místo služby jednoho služebníka.

To je to, co vidíme, že Bůh dělá v tuto hodinu. Bůh ustanovuje muže a ženy na různých místech, aby se stali pevnostmi pro Boží lid. Svět jde zatím svým vlastním směrem. Lidé navštěvují biblické školy,

získávají certifikáty a tituly. My získáváme svůj titul ZZ (znovuzrozený), a pak obdržíme zodpovědnost za Boží ovečky. Bůh dělá v naší době přesně tuto věc. Bere autoritu a rozděluje ji lidem. Bůh říká, že vidí svůj lid jako ovce bez pastýře. A co dělá? On sám se stává pastýřem svého stáda skrze vás. Teď to podložíme Božím slovem. Podívejme se spolu do 4. Mojžíšovy 27,18–21:

„I řekl Hospodin Mojžíšovi: Vezmi k sobě Jozue, syna Nun, muže, v kterémž jest duch můj, a vlož ruku svou na něj. A postavě jej před Eleazarem knězem a přede vším shromážděním, dáš jemu naučení před očima jejich, a udělíš jemu slávy své, aby ho poslouchalo všecko množství synů Izraelských. Kterýž před Eleazarem knězem postavě se, ptáti se ho bude na soud urim před Hospodinem. K rozkazu jeho vyjdou, a k rozkazu jeho vyjdou, on i všickni synové Izraelští s ním, a všecko shromáždění. I učinil Mojžíš tak, jakž mu byl rozkázal Hospodin, a pojav Jozue, postavil jej před Eleazarem knězem a přede vším shromážděním. A vloživ ruce své na něj, dal jemu naučení, jakž mluvil Hospodin skrze Mojžíše.“

Ve verši 20 se zde objevuje jedna věc, která nebyla v jiných pasážích:

„...a udělíš jemu slávy své, aby ho poslouchalo všecko množství synů Izraelských.“

Bůh říká, že tato věc musí být učiněna před očima shromáždění. Je to kvůli tomu, že lidé s tím musí souhlasit. Chvála Pánu!

V minulosti bylo vyučováno, že ti, kteří měli pozici v církvi (mluvíme zde o církevním systému), v církevních organizacích, byli ti, kteří byli vysoko, ti skvělí. Amen. Ale ti, kteří jsou v Božím díle, se stávají služebníky. Pracují pro druhé. Slouží ostatním tam, kde jiní si mohou dovolit být unavení nebo se necítí na to, udělat tohle nebo tamto. Ti, kteří jsou Bohem povoláni a posláni, jsou lidé, kteří jsou v Bohu důvěryhodní. Bůh na vás vloží svého Ducha, abyste mohli udělat věci, které chce. Chvála Pánu!

Pojďme dál, abychom to pochopili o trochu lépe. Podívejme se teď do 5. Mojžíšovy 34,9 a potom do Nového zákona.

„Jozue pak, syn Nun, naplněn jest duchem moudrosti; nebo byl vložil Mojžíš ruce své na něj. I poslouchali ho synové Izraelští, a činili, jakož přikázal Hospodin skrze Mojžíše.“

Chvála Pánu! Chci, abyste si uvědomili, že Jozue před Bohem nikdy neselhal. Jozue je muž, který nikdy Boha nezklamal. Měl stejné jméno jako Ježíš, Ješua, a nikdy Boha nezklamal. Po celý čas byl věrný před Pánem. Proč byl věrný před Pánem? Protože na něj Mojžíš položil své ruce. Není to úžasné?

Teď chci, abyste si otevřeli Bible v Novém zákoně. Najděte si Skutky 6,6–7.

„Ty postavili před obličejem apoštolů, kteřížto pomodlivše se, vzkládali na ně ruce. I rostlo jest slovo Boží, a rozmáhal se počet učedníků v Jeruzalémě velmi. Mnohý také zástup kněží poslouchal víry.“

Takže vzali sedm mužů. Těchto sedm mužů bylo diakony. Zavolali je a ustanovili je, aby přísluhovali u stolů. Tito muži byli plni Božího ducha a začali kázat, protože na ně byly vloženy ruce. Chvála Pánu!

Viděl jsem, jak byly na lidi vloženy ruce, a ti pak dělali, co měli. Pamatuji si, že v počátcích mé služby ke mně přišla jedna mladá žena a řekla: „Bratře duCille, cítím, že chci Ducha proroctví. Chci prorokovat.“

Řekl jsem: „Dobře, když chceš prorokovat, tak poklekni, já na tebe položím své ruce a budu se modlit, abys prorokovala.“

A řeknu vám, je to už mnoho let, od té doby si nemohla pomoci. Toho dne se po modlitbě postavila a prorokovala a prorokovala. Chodí v Duchu s takovou mocí! Viděl jsem, jak šla na různá shromáždění, kde lidé vůbec nechtěli slyšet žádné proroctví. Bylo to, jako když hodíte vodu do kyseliny, nastala exploze. Ona prostě prorokovala vhod či nevhod. Výsledkem bylo, že ji vystrnadili. Ale tak to je, ona prosila o dar proroctví, a dostala ho. Chvála Bohu!

V Bohu je takový princip: Obdržíte, o co jste žádali. Pro Boha je také příznačné, že vám položí na srdce věc, za kterou pak prosíte, a když prosíte, tak ji dostanete. Je to zkrátka to, co Bůh pro vás naplánoval. Moc rád bych viděl, jak obdržíte ne to, co chcete vy, ale to, co vám chce dát Bůh.

Bůh každého z vás ustanovil služebníkem, aby sloužil svým úžasným a speciálním způsobem.

Chvála Bohu! Každý v Těle je služebníkem. Bůh každého z vás ustanovil služebníkem, aby sloužil svým úžasným a speciálním způsobem. Někdy je ten způsob služby zvláštní. Nikdo ještě nikdy nikoho tak neviděl sloužit. Ale často vidíte, že v církevním systému pochytíme špatné názory – například, že „každý musí kázat“.

Někteří káží slovy a někteří káží jen svými životy, které žijí. Pamatuji si, jak jednou Bůh řekl mé manželce, že určití lidé káží životem, tím, co dělají. Někteří lidé káží svými rukama. Udělají určitou věc, a to je jejich poselství. Někteří lidé káží tiše; můžete sedět ve shromáždění na sedadle a přitom řídit celé shromáždění mocí Pána, pokud jste v Duchu. Ano, pamatuji si, že jsme s Mavis měli ve zvyku se před odchodem na shromáždění pomodlit. Modlili bychom se třeba a prosili o šest duší, šli bychom na shromáždění, a tam by přišlo k Bohu šest lidí. Tak by to mohlo být. Musíte si uvědomit, že lidé, které Bůh ustanovil, aby dělali Jeho dílo, nejsou všichni kazatelé. Někteří lidé jsou zticha, a přitom káží svým tichým způsobem více, než kdyby předávali poselství slovy. Takže chci, abyste porozuměli, že zde nemluvíme o velkém množství kazatelů.

Starší nejsou kazateli. Starší mají jednu základní kvalitu, jsou pastýři. Jsou starší, duchovně vyzrálejší než ostatní. To zaprvé. Za druhé jsou pastýři a milují Boží lid. Milují ho více než své vlastní životy. Za Boží lid by položili své životy – to je srdce pastýře. Najdou ztracenou ovci, aby jí pomohli.

Pamatuji si, že v minulosti, když lidé v církvi propadli hříchu, svolali zvláštní setkání starších a na něm je vyšetřovali. Bylo to něco, co byste mohli nazvat „soudní přelíčení“. Vyšetřovali je a odsoudili.

Dnes nás Bůh vede jinak. Nevyšetřujeme a neodsuzujeme je. Když vidíme, že nějaký muž lže, povzbudíme v něm Krista. Pomůžeme Kristu, který v něm je. Posílíme Krista, který v něm je. Dokážeme, že Kristus, který je v něm, povstane a zničí ďábla, jenž si v něm nárokuje místo. Chvála Bohu! To je to, co děláme v těchto dnech.

Nyní si otevřeme Bible a přejdeme ze Skutků do První Timoteovi 4,14–15.

„Nezandebávej daru, kterýž jest v tobě, jenž jest dán skrze proroctví s vzkládáním rukou starších na tě. O tom přemyšluj, v tom buď ustavičně, aby prospěch tvůj zjevný byl všechněm.“

Vidíte to? Který je dán skrze proroctví se vzkládáním rukou!

Když je Bůh povolá a dá jim dar, dá jim také místo, kde mohou tím darem sloužit. Protože situace, kdy mám dar, který nemá, kde by posloužil, není dobrá. Musíme mít místo, kde by dary mohly sloužit. Dáme vám prostor, aby vaše dary mohly posloužit. A víte, co se stane? Někteří lidé to použijí k dobrému, a někteří ne. Buď dar odloží, nebo ho použijí ke své slávě a obrátí v církevní oživení. Udělejte z Božího daru malou modlu, a nepřinese užitek. Vaším konečným soudcem pak bude sama církev.

Udělejte
z Božího daru
malou modlu,
a nepřinese
užitek.

Věděli jste to? Pokud jste starším, církev rozpozná, že jste starší. Bůh říká, ať slouží, dokud se neosvědčí. Takto to dělá Bůh. Způsobuje, že člověk je rozpoznán jako starší. Tehdy, když jej církev začne vyhledávat. Když se lidé dostanou do problému, vědí, za kým mají jít pro modlitby. Tímto byl osvědčen jako starší.

Poslechněme si Pavla v 1. Timoteovi 4,16:

„Budiž sebe pilen i učení, a v tom vytrvej; nebo to čině, i samého sebe spasíš, i ty, kteříž tebe poslouchají.“

Chvála Bohu! Vraťme se do Skutků 20,17–22:

„Tedy z Milétu poslav do Efezu, povolal k sobě starších církve. Kterážto když přišli k němu, řekl jim: Vy víte od prvního dne, v kterýžto přišel jsem do Azie, kterak jsem po všecken ten čas s vámi byl, slouže Pánu se vší pokorou i s mnohými slzami a pokušeními, kteráž na mne přicházela z úkladů Židovských, kterak jsem ničehož nepominul, což by vám užitečného bylo, abych vám toho neoznámil, ale učil jsem vás vůbec zjevně i po domích, svědectví vydávaje i Židům i Řekům o pokání k Bohu a o víře v Pána našeho Ježíše Krista. A aj, nyní já sevřín jsa duchem, беру se do Jeruzaléma, nevěda, co mi se v něm má státi.“

Chápete, jak fungovala jejich církev? Neměli žádnou velkou budovu. Nekonali sbírky, aby zakoupili velký dům v centru města. Nespláceli jednu církev a nezakládali další, ale navštěvovali se dům od domu. Neimitujme, ale následujme to, jak nás vede Pán. Věřím, že církev v této době bude opět církví několika málo lidí. Ne jedno obrovské

shromáždění na obrovském stadionu v centru města nebo něco takového. Bůh začíná zase něco nového. Přesune církev do domů a rozptýlí ji po celém městě.

Umíte si něco takového představit? V Jeruzalémě měli spasených prvních 3000 lidí. Všichni ti lidé byli rozptýleni po celém městě a začali sloužit. Druhý den už jich bylo spasených 5000. Za další dva dny jich bylo spasených 8000. Kam by je všechny dali? Neměli žádnou budovu. Prostě byli roztroušeni po domech. Věřím, že to bylo jedno velké celodenní shromáždění. Oni šli prostě podle toho, jak je Pán vedl, vyšli z domů a měli shromáždění. Každého povzbuzovali, zašli do nemocnic a uzdravovali. Konali Boží dílo. Tohle je církev vedená Bohem, ne vedená staršími.

Muž, který je skutečným starším církve, je ten, jenž se osvědčil.

Žádná vláda pravidel typu: „Nesmíš jít do jiné církve; musíš jít do této skupinky; tady bys neměl sloužit; tohle jsi neměl dělat; měl bys, a neměl bys.“ Ale všemohoucí Bůh jede prstem po mapě. Ráno, když vstanete, Bůh ukáže svým prstem po celém městě, prohledává celé město, a večer vás zase shromáždí, ať už jste byli kdekoliv. Toto je způsob, jakým dnes vidím Boha jednat. Chvála Bohu!

Vrátíme se a podíváme se opět do 1. Timoteovi 5,1–3:

„Staršího zuřivě netresci, ale napomínej jako otce, mladších jako bratří,…”

Tady vidíme, že starší (církve) může být starší muž nebo mladší muž. Ale to je jen návod k tomu, jak se ke starším chovat. Byli tam také mladí starší, jako Timoteus, to byl mladík. Amen! Takže on tady řekl, že s těmi mladšími máte jednat jako s mladšími bratry a starší muže musíte respektovat jako své otce.

„…starých žen jako matek, mladíc jako sester, ve vší čistotě.“

Všímáte si, čím tady začíná? Začíná se staršími a končí ženami. Jinými slovy začíná se staršími muži a mladšími muži, kteří jsou starší, pak pokračuje se staršími ženami a mladšími ženami, které jsou starší. Přesně tohle tady řekl.

„Vdovy měj v uctivosti, kteréž pravé vdovy jsou.“

Chvála Bohu! Podívejme se nyní do 1.Timoteovi 3,1–7:

„Věrná jest tato řeč, žádá-li kdo biskupství, žet' výborné práce žádá. Ale musíť biskup býti bez úhony, jedné manželky muž, bedlivý, středmý, vážný, k hostem přívětivý, způsobný k učení. Ne pijan vína, ne bitec, ani mrzkého zisku žádostivý, ale mírný, ne svárlivý, ne lakomec, kterýž by dům svůj dobře spravoval, a dítky své měl v poddanosti se vší šlechetností. (Nebo jestliže kdo domu svého spraviti neumí, kterak o církev Páně pečovati bude?) Ne novák, aby snad nadut jsa, neupadl v potupení d'áblovo. A musí také i svědectví dobré míti od těch, kteříž jsou vně, aby neupadl v pohanění a v osidlo d'áblovo.“

Jak by mohl být muž ustanoven starším církve, a přitom nebýt nováčkem? Musí někde získat své zkušenosti, přesně to tady Bůh říká. Bůh říká, že muž, který je skutečným starším církve, je ten, jenž se osvědčil. Jinými slovy bratr nad tebou může prorokovat, ustanovit tě do nějaké pozice, ty však do té pozice nikdy nedorosteš. Bůh však nad tebou prorokoval. Vložil do tebe Ducha a ty bys měl toho Ducha, který je v tobě, následovat. Když to budeš dělat, budeš mít jistotu, že získáš korunu, kterou Bůh má pro ty, kteří Mu slouží.

Všimněte si však jedné věci, 3. kapitola 1. Timoteovi mluví o podmínkách pro staršího, které jsou však podmínkami, které by měl splňovat každý běžný křesťan. Všimli jste si toho?

Například jedné ženy muž. Bylo to napsáno proto, že v té době muži mívali dvě, tři i čtyři manželky. Jsou země, kde je tohle potřeba kázat, protože misionáři, kteří jeli do Afriky, zjistili, že někteří služebníci měli čtyři nebo pět manželek. Museli jim prostě říct: „Ne! Ne! Ne! Toto není v Bibli,“ a ukázat jim tyto verše. Někteří z nich se pak museli zříct některých manželek, nechali si jen jednu. Pro nás to zní až legračně, protože žijeme ve společnosti, kde mít jen jednu manželku je pravidlem. Ale tihle muži tomu nerozuměli. Dále je psáno: „*ne pijan vína, ne bitec.*“ To byste očekávali od běžného křesťana. Neprahnoucí po penězích, ale trpělivý, ne rváč. Amen! To jsou věci, které Bůh požaduje od běžných křesťanů. Tyto podmínky neznamenají, že jste výš než ostatní. Ony jen znamenají, že žijete křesťanský život. Amen! Řekl: „*ne nováček.*“ To je ve skutečnosti jediná podmínka, kterou tu najdeme. Budeme-li číst o diakonech, pochopíme, kdo nováček je. 1. Timoteovi 3,8–10:

„Takž podobně jáhnové (neboli diakoni) musejí být poctiví, ne dvojího jazyku, ne mnoho vína pijící, ne žádostiví mrzkého zisku, mající tajemství víry v svědomí čistém. A ti také ať jsou nejprve zkušeni, a tak ať přisluhují, jsouce bez úhony.“

Nikdy
nezkoušejte dělat
to, co jste viděli
dělat někoho
jiného. Vždy
choďte v tom
povolání, do
kterého vás Bůh
povolal.

Chvála Bohu! Pravdou je, že nikdo z nás nebude nikoho jiného ustanovovat. Taková je pravda. Bůh už vás ustanovil. Bůh už mluvil k vašim srdcím. Mnoho z vás již v tomto směru pro Boha pracuje. Halelujah! Bůh už mluvil k vašim srdcím. Když tady stojím večer za večerem a vidím některé z vás, spatřuji ve vás Boží dar. Neexistuje nikdo, kdo by byl schopen vidět všechno, proto každý služebník má dělat jen to, co vidí, že je potřeba udělat. Nikdo by se neměl pokoušet dělat cokoli, co mu Bůh neřekl, že by udělat měl. Jsem si jistý, že to je to, co nám mluví všemohoucí Bůh. Bůh má moc vkládat ruce na člověka a předat mu Božího ducha, aby činil Boží vůli. Není to jen nějaká služebnost, která má tu moc. Když se shromáždí církve, tělo Kristovo, když vy se

shromažďujete, rozpoznáte mnohem víc, než vidíme my dnes večer zde. Amen!

Uvidíte některé lidi, jak se pohybují v prorocké služebnosti. Pravdou je, že vy všichni tady byste měli prorokovat. Všichni byste měli mít vize. Všichni byste měli mluvit v jazycích. Ale zatím tento dar nemáte všichni. Ne všichni máte dar proroctví a ne všichni máte služebnost proroka.

Můžeme vidět tři různé stupně proroctví. V knize Joel: „Vaši synové a dcery budou prorokovat.“ Takže máme **proroctví obecné** v Joelovi. To je něco, co se mezi vámi obecně děje, bratří. Budete prorokovat. Budete mluvit cizími jazyky. To neznamena, že budete mít dar cizích jazyků.

Dále v 1. Korintským 12 máme různé dary a tam můžeme vidět větší míru prorokování, a to **specifický dar proroctví**, který ve vás pracuje. V Efezským 4 vidíme, že Bůh postavil ve svém těle podle řádu seniority apoštoly, **proroky**, evangelisty, pastýře a učitele.

Představme si ruku služebností. Apoštolové – palec je apoštol. Tento prst je oddělený. Poté jsou v řadě proroci, potom evangelisté, pastýři a učitelé. Jak nazýváme celou tuhle pěťici? – „Starší.“ Amen! Jinými slovy, nemůžete být jedním z těch pěti služebností, dokud nejste staršími. Ale neznamená to, že nemůžete jedním z těchto specifických darů sloužit. Jste naplněni Božím duchem a kamkoliv jdete a kdekoliv a kdykoliv vás Bůh chce použít, použije si vás jako apoštola, použije si vás jako evangelistu, použije si vás jako pastýře či učitele. Chápete, oč tady jde? Boží duch je to všechno a vy máte Božího ducha, takže jste v pozici, kdy vás Bůh může kdykoliv použít.

Musíme si uvědomit a rozeznat Boží hlas. A kromě uvědomění si a rozeznání Božího hlasu budeme rozeznávat naše bratry, rozeznávat, že Bůh mluví v našich bratrech.

Bůh vás specializuje a vy si všimnete, že nejdříve začínáte prorokovat asi takto: Začnou vám přicházet nejasná a neurčitá slova. Pak vám začnou přicházet fráze. Když tak sedíte na své židli a přichází vám fráze: „Tak praví Pán,“ a vy máte dostatek víry povstat a říct: „Tak praví Pán,“ tak povstaňte. A zatímco říkáte: „...Pán,“ přijde vám něco dalšího. Začnete prostě jako malé miminko, když se začíná plazit. Potom se začne zvedat a chodit a potom už chodí jistěji a jistěji, dokud nezačne běhat.

Máte tedy obecné proroctví. Každý prorokuje. Každý mluví v jazycích, každý vidí vize, každý má někdy slovo moudrosti, každý má někdy slovo poznání. A pokud v tom pokračujete, všimnete si, že k vám přichází dar proroctví. Bůh skrze vás přijde a dá vám mocné slovo, aby požehnal svůj lid. A potom si všimnete, že tady máte služebnost proroctví.

Nikdy nevycházejte ze svého povolání. Nikdy nezkoušejte dělat to, co jste viděli dělat někoho jiného. Vždy chodte v tom povolání, do kterého vás Bůh povolal. Protože pak vždycky budete jednat v souladu s tím, co vám Bůh říká, a to vás povede do vyššího a hlubšího díla.

Když jsme odcházeli z Jamajky, Mavis někdy měla sny a vize a dostávala přímé slovo, Bůh mluvil přímo do jejích uší. Byla požehnáním pro moji službu, když jsme se toho drželi. Když jsme se vydali dál, ta služebnost povyrostla, až se stala spolehlivým slovem. Věděli jsme, že když se za někoho modlíme, Bůh nám vždycky něco řekne nebo nám dá slovo, a to nás udržovalo naživu. Chvála Bohu! Takže jsme měli tohle požehnání, kromě služebnosti, která začala pracovat ve mně. Jak jsem dnes říkal bratru Miltonovi, dříve jsem si myslel, že to byla má mysl, která si to vymýšlí, a neřekl bych to. Dlouhou dobu jsem si myslel, že to jsem já, ale pak jsem si začal uvědomovat, že mi to přicházelo postupně. Nepřemýšlel jsem nad tím. Začal jsem ty věci vyslovovat, a byl to šok. Lidmi to otrásalo, protože jsem mluvil přesně do jejich záležitostí. Pak jsem to také zakusil obráceně. Uvědomil jsem si, že některé věci nemusím říkat.

S vámi je to stejné. Bůh mluví do vašeho srdce a myslí, ale vy nevíte, že to je Bůh. Často si myslíte, že to jste vy sami. No, já bych nedůvěřoval hlasu ve mně, pokud bych měl nějakou špatnou touhu. Představte si, že jsem sem přišel se záměrem udělat věci tak a tak. I kdyby mi Boží hlas mluvil, abych to udělal, tak bych to udělat nemohl. Nemohl bych říct: „Bůh řekl,“ protože jsem v sobě měl ten záměr už předtím. Takže bych musel říct: „Ó Bože, pokud je to Tvůj záměr, řekni, aby to udělal někdo jiný.“

Tak to je se vším v našem fungování s Bohem, musíme si uvědomit a rozeznat Boží hlas. A kromě uvědomění si a rozeznání Božího hlasu budeme rozeznávat naše bratry. Halelujah! Budeme rozeznávat, že Bůh mluví v našich bratrech. Sláva Bohu!